

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Vladni stebri ječé.

Radikalni nemški živelj imel je v Avstriji neomejeno pravico razgrajanja, odkar se je naša država izločila iz podrejenosti pruske vlade. Prvi uspeh te nepatrijotične stranke je bilo obiskovanje frankobrodkega parlamenta pred 50 leti. Da ni bilo obiskovalcem pri tem shodu za povzdigo moči in ugleda naši državi, nego baš nasprotno, verjame vsakdo. Dasi ni ta stranka nikoli prikrivala svojih teženj po združitvi z Nemčijo, ni se do danes nobenemu privrženec skrivil niti las, nasprotno, mnogokteri je ravno vsled svojega neustrašenega postopanja zoper vsako vladno naredbo, ki se ne strinja s prusko politiko, pridobil si moč in ugled, uslužno porivalo se ga je s klina na klin, da je kmalu sedel takorekoč za tilnikom vladi.

Kje je bila — ter je še vedno — zaslomba temu protivladnemu življu? Voditelji naše politične uprave ostali so po izločitvi Avstrije iz pruskega jerobstva še vedno na svojih mestih. Njih veliknemške ideje kisale in kvasile so se tembolj, ker jim je stal povsod dvoglavi avstrijski orol mesto znamenj združene rimsko nemške države pred očmi. Samim seveda ni prav kazalo tirati te vrste politiko, ljubo pa jim je dejalo, ako si je drznil kak „neodvisnež“ neprikrito agitati za oslabiljenje mlade države.

Obstoj in protidržavno rogoviljenje te vrste „podanikov“ ni bilo avstrijski vladi neznano. A kaj da so za vladno razsojevali in ocenjevali ljudje, ki so nekaki krstni botri te izdajalske struje.

Iz teh „svobodomiselnih“ radikalnih elementov vzrasli so pravcati uporniki do vsega, kar se nazivlja avstrijsko, kar nosi vidno ali naslovno ime Avstrije. Na videz je takih „nevpogljivih“ borilcev za zajedno nemško državo le peščica v Avstriji, a v resnici so med takozvanimi inteligentnimi Nemci le častne izjeme onih, ki obsojajo upornike a la Wolf, Schönerer i. dr.

Pripadnikov šteje ta stranka toliko, da je patrijotičnemu Nemcu biti jako previdnemu, da ne izda svoje cesarske barve.

Liki nekdanji druhalji rokovnjačev, imajo ti ljudje razposlane svoje sotrudnike križem sveta, ki sosebno vohajo, kakšnega mišljenja so merodajni zastopniki in upravitelji javnih zadev. Žalostno bi sicer bilo, ako bi le par odkritih prekucuhov preobračalo javno mnenje in zakonite vladne naprave, ako bi ne bilo resnično vesoljno nemštvo za njimi, ki pa se po izreku: „Nemec se boji le Boga, družega ničesar“; previdno skrivajo kakor ščurki podnevi, a ko pa vedo, da vladni privrženci zatisejo oči, začnejo svoj prekucuški dirindaj.

Res da se tem revolucionarjem ni treba ničesar bati, ker znajo vladi sipati pesek v oči, da ne vidi njih počenjanja, paznim, za obstoj Avstrije skrbnim Slovanom pa se itak ne verjame. Zabrusi se jim, da denuncirajo, da ne privoščijo nemštvu „svobodnega gojenja svojih narodnih idej“, in vlada, ki sicer tako rada pozablja proti Slovanom, spomni se v takem slučaju takoj na državni zakonik o nemoteni pravici avstrijskih narodov — sebi v kvar.

Razširjalci propagande za „Allddeutschland“ dosegli so pač zadnja leta velikanske uspehe. Iz njihovih taborjev vlada se parlament, od tam se odstavljajo in sestavljajo ministerstva, volijo se odseki, nastavljajo najvišji uradniki — vse sistematično, a vendar rapidno.

Vlada ni jim stavila nikakih mej, vsled česar ja zrasla njih drznost nad kronano giavo v Avstriji. Eden najbolj živih nacionalnih taborjev je naša deželna stolica — razupiti Gradec. To prusko gnezdo se je jelo zgražati, da si je drznila krona proti njegovi volji posaditi tja vojaštvo, koje se ne da vneti za protidinastične težnje, temveč je postopalo zoper revolucionarne pojave strogo po višjih zapovedih.

Nadalje je bila vlada napram „prosvitlenim“ Gradčanom tako „zastarelih nazorov“, da ni podelila priznanja onim graškim Schönererjancem, ki so slavili punt zoper avstrijsko vojaštvo s tem, da so demonstrativno spremljali k pogrebu napadalca na vojake, temveč jim je odvzela častniški naslov. Na vse zadnje pa ni prišla krona niti vprašat nemških nacionalcev v Gradec, koga da si želijo predsednikom sodišča za Štajarsko, Kranjsko in Koroško, temveč je po svoji volji imenovala grofa Gleispacha, ki se svojedobno ni niti pridružil Wolfvim razbijalcem v parlamentu.

Graški mestni svet skočil je tedaj najdalje, kar si do sedaj bojaželjna stranka nemških nacionalcev ni upala: pozval je vladu, naj se cesarjeve odredbe gledé razveljavljenja degradiranja, imenovanja Gleispacha in garnizovanja Bošnjakov v Gradci preklicujejo. Te zahteve bile so dozorele grožnje revolucije, in kakor hitro bi se bila vlada kateri teh udala, prenesla bi se bila avstrijska vlada v nacionalni tabor v Gradec, tam gori imeli bi diktaturo, na Dunaji pa le izvrševalno upravo. — To slutiti je morala tudi dunajska vlada, mahnila je po Gradci s tako odločnostjo, da je ta prekucuška zarota kar ostrmela ter še niti sedaj ne verjame, da je to resen čin tiste dunajske vlade, ki jih je navadno le dobrodušno božala. Se je že pač zgodilo, da je vlada kje razpustila mestni svet, a taka mesta so bila slovanska, no, proti Slovanom je pa marsikaj dopustno, da, koristno, kar nemško mesto kakor je Gradec, v dno duše razljuti.

To bi po njihovih mislih bila morala vlada uvaževati, da „ako storita dva isto, ni isto;“ hvala Bogu, da nima nobeden slovanski zastop greha upora in izdaje na vesti, kakor sloveč Gradec.

Nemška radikalna ali tudi nacionalna struja ima v naši državi neprecenljivo moč, začela je ž njo računati že celo vlada, vendar še

LISTEK.

Časnikarstvo po svetu.

Jako mnogo stanejo „Times“ posebni dopisniki. Ako nastane kje vojska, takoj se pošlje na bojišče dopisnik, prav za prav se pošljeta dva: vsak v drugi sovražni tabor. Za ta nevarni posel dobi dopisnik velik honorar. Tako je veljala francosko-nemška vojska časopis „Times“ 360.000 kron.

Toda v svojo škodo „Times“ ne dela. Troške pokrivajo dohodki. Pred vsem drugim je „Times“ kaj drag časopis. Jedna številka stane 30 vinarjev, celoletna naročnina pa znaša 96 kron. Glavni vir dohodkov pa donajajo „Timesu“ inserati. Za jeden predal se plača 700 kron, a jedna stran časopisa ima 6 predalov; torej se plača za jedno stran 4200 kron. Številka ima navadno po 7—8 stranij inseratov, kateri prinese dnevno nad 30.000 tisoč kron. Ako se računajo dohodki za inserate na 150 tisoč kron na teden, pa znaša to na leto od 8—9 milijonov kron. Dasi ravno so inserati v „Timesu“ dragi, vendar se nahaja v vsaki številki od 2 do 3000 nazna-

nil. V nobeni svetovni državi se ne dela toliko reklame, kakor na Angleškem. Trgovci vedó, da brez reklame pri svoji trgovini ničesar ne opravijo.

O čistem dobičku tega časopisa ni mnogo znano, ker se lastniki lista mislim sramujejo, to priznati. Samo v jednom letu se je izvedelo, da je znašal čisti dobiček baje 5 milijonov.

„Times“ izhaja razun nedelje vsak dan dvakrat. Jutranja izdaja izide še v temi med 4. in 5. uro. Ta prva izdaja se urno razpelje na brzovlakih, ki obstajajo le na glavnih postajah; na manjših postajah se meče skozi okna v zavojih, ktere prestregajo nalašč čakajoči strežniki. Tako se zgodi, da ob devetih čitajo že v Menšestru in Liverpolu papir, ki je bil še ob treh rano čist in nenatisnjen. Troški za dopravo so velikanski, a vendar se izplačajo.

S to velelepo osnovo časopisa nahaja se v ozki zvezi tudi njegov vpliv. Lahko se reče, da uživa takšno spoštovanje kakor vlada sama. Na Angleškem se ne spremeni noben zakon, ako ne da k temu „Times“ svojega milostljivega privoljenja. Nek angleški duhovnik je dejal: „Ko bi „Times“ rekli, da se ne strinjajo z biblijo (svetim

pismom), pa jim izmed 500 čitateljev 490 priprtrdi.“ Na srečo ta anekdota ni resnična; vsekako pa jasno kaže, kako velikanski vpliv ima časopis na ljudi. Irsko vprašanje, za katero se je jako vrolo potegoval nedavno umrli Gladstone, bilo bi se že davno rešilo, ko bi temu „Times“ ne bil nasprotoval.

Toda „Times“ ni neizprosni časopis, tudi on obrača plašč po vetru. Opaža se tudi na njem kaj nežni čut za promeno časovega duha ter najde vsekdar ugoden trenotek, da zaobrbe jadra ter vpluje v časovni pród. Ako gospodje uredniki opazijo, da se pri kakem vprašanju večina nagiba k temu ali onemu smeru, takoj se pridružijo večini ter si ta smer osvojé. Kakor hitro pa to učinijo, je stvar za Anglijo rešena.

Ostali londonski časopisi gledé naklada in pomena daleč zaostajajo za „Timesom“, vsekako pa daleč nadkriljujejo naše časopise. Delujejo z velikim kapitalom ter imajo čist dobiček, kakršnega ne doseže noben nemški list. „Standart“ plača na leto za poročila iz Dunaja 60.000 kron. „Daily“ so plačale svojemu dopisniku v rusko-turški vojski 48.000 kron ter mu najeje voz in konje, da je urneje mogel vojaške pohode in boje

bo dosegla mnogo pri naši državni upravi, ako ne — vsega.

Tej stranki ne dopadejo se jezikovne naredbe ter ne želi niti o njih razpravljati, posledica bo, da se državni zbor mogoče prav hitro razpusti.

Govori se mnogo, da misli vlada obstoječo ustavo sistirati ter oktroirati novo, vsled česar bi velik del državnih poslancev izišel iz deželnih zborov. To pa zna škodovati Slovanom in vladi. Slovani ne bodo dobili v mešovityh deželah zakonitega števila v parlament, Nemcev skrb pa bo, poslati le može strogo nacijskega mišljenja. Premotivati nam je treba le ščaj. dež. zbor, in slika je jasna.

Slovani, osobito še mi Slovenci pa se pri vsaki priliki političnega obrata, tako tudi pred pričakovanim sedaj, samozavestno tolažimo: „Naj pride kar hoče, hujše nam ne more biti, nego nam je že“. Res, da nimamo mnogo zgubiti — ker mnogo niti nimamo — a zanikrnost neodpustna bi bila, da si ne prizadevamo k pridobitvenemu še vedno več pridobiti.

Položaj je jako resen. Se pa li stori tudi kaj, da bo naše ljudstvo dostojno poudučeno, ako se nam obetajoči prizori vresničijo. Od kod naj vedo naši priprosti volilci, koga jim bo zbirati za eventualno novo zbornico. Pušča se naše v političnih zadevah le površno poučeno ljudstvo v nemar do zadnjega trenutka, a pred volitvijo navali vse nanj ter mu z beganjem in prigo-varjanjem odvzame še tisto malce lastne razsodnosti, ki bi mu sicer nasvetovala zastopnika po njegovi volji.

To se tiče vas, slovenski poslanci, vi imate biti politični učeniki zastopanega ljudstva. Sklicujte shode, učite narod, razjasnite mu položaj ter ga pripravite za vsakojaki preobrat. Za uzor naj vam bodo nemški poslanci, ki ne poznajo miru, kjer se gre za ukrepljenje in jačjenje svoje narodnosti.

Petdeset let po trnjevi poti.

IV.

Kjer je pričakovati največ vspeha, tja sili sovražnik najbolj in si skuša utrditi svoj položaj. In to je v prvi vrsti šola. Le-tu je dosegel naš nasprotnik dokaj vspehov in še jih pričakuje.

Isto tako kakor v šolah, izpodriva nas Nemec in Italijan drugod. Naj si bo sodnija ali politična oblast, državna ali deželna služba, Nemec ali Italijan si smeta biti v svesti, da izpodrineta slovenskega tovariša.

Najbolj izrazito je to opazovati pri naših prvih političnih inštancah, pri okrajnih glavarstvih. V teh uradih kar mrgoli različnih tujerodnih grofov in baronov, ki se pripravljajo in zorijo za višja mesta. Kako postopajo ti politični uradniki z nami Slovenci, o tem svedoči premnogo dokazov. Kje pa so Slovenci? Zakaj se ti ne posvečujejo v večjem številu političnim službam? Malo jih je, ker vedo, da tu ni mesta zanje. Nekdo je rekel, da so naša okrajna glavarstva nekaka oskrbovališča osirotelih plemenitajev in imel je menda prav.

na bojišču opazovati. Navzlic tem ogromnim troškom imajo še vendar velik čisti dobiček. „Standard“ ima dobička poldrugi milijon naših kron, „Daily-Telegraph“ tri milijone, „Daily-News“ 700.000 kron. Seveda se tiskajo v ogromnem številu.

Tako izhaja „Standart“ v 260.000 izvodih, a „Daily-Telegraph“ v 300.000 izvodih. Manje nego 50.000 izvodov ne tiska se nobenega odličnega angleškega časopisa. Pri nas pa lahko na prstih jedne roke seštejemo časopise, ki imajo po 2000 naročnikov.

V Franciji je časopisje ravno takšen tiran javnega mišljenja, samo da je njegov vpliv pri gorkokrvihih Francozih še večji. Žalostno proslavljeni velikani francoske prekucije, kakor Marat, Desmoulins, Robespierre, Brissot i. dr. so bili poprej v službi žurnalistike. Thiers, močan predsednik ljudovlade ter zgovorni Gambetta bila sta vneta dopisnika časopisov. V Franciji ni nikako čudo, ako koga raz uredniškega stola podvzdignejo na ministerski sedež. Iz tega je moči soditi, s kakimi sposobnostmi in vednostmi mora biti nadarjen urednik ali sodelavec francoskih novin. K temu morajo se družiti še

Nekoliko boljše so vsaj v novejšem času razmere pri naših nižjih sodiščih. Danes imamo po Slovenskem precejšnje število sodnijskih uradnikov, ki so čeprav tujci po narodnosti, zmožni našega jezika. Toda mnogo jih je še, ki lomijo slovenščino kakor kak mrtvi jezik in so dostikrat primorani posluževati se tolmača. Poleg tega pa rujejo in hujskajo zoper vse, kar je slovenskega, ne meneč se za svojo prisego in za svoj vzvišeni poklic. Takih sodnikov in pristavov nahajamo skoro pri vsakem okrajnem sodišču po jednega, kakor da naj on markira tu nemško „posest“. Kako sodi prosto ljudstvo, ki ne loči sodnika kot zasebnika in uradnika, in kako vplivajo dotične tožbe o takih uradnikih na neuko ljudstvo, čitamo in slišimo ne enkrat v letu.

Ne bom našteval vseh točk našega narodnostnega programa, ktere so ostale vkljub petdesetletnemu boju za njih vresničenje neizpolnjene. Preveč jih je še ostalo iz one dobe, ko se je obetala narodom svoboda in enakopravnost. Drobtinice, ktere smo si v minulem polstoletju izprosili, podobne so darovom raztrganega berača, kteremu vrže ta ali oni iz ponosa ali sramote kak kosček črnega kruha ali prgišče zrnja. Vse naše dosedanje pridobitve nosijo več ali manj značaj milosti iz bogato obložene mize germanizma in mažarizma.

In kakor sem že v začetku omenil, odgovarjajo te pridobitve popolnoma našemu značaju. Kakšni smo večinoma Slovenci? Gremo prosit. Snamemo prav ponižno klobuček, si pogladimo lase, rahlo potrkamo na vrata in z nekim svetim strahom stopivši pred dozdevnega vsemo-gočnega prosimo, samo prosimo, za to ali ono, veliko tako ni, s pristavkom, če je božja volja in „gospod“ tako milostiv. In če dosežemo s prošnjami kako drobtinico, kako se požurimo peti slavo dobri in pravični gospodi! Da se ji izkažemo bolj hvaležne in uljudne, izvolimo jih častnim udom, občanom itd.

Kaj čuda po tem takem, da ravna izvestna gospoda z nami kakor z hlapci, kakor z manj vrednim narodom. Krivi smo si premnogokrat sami, meneč da se s prošnjami najprej in največ more doseči. Tu pa tam utegne biti res, da so prošnje bolj umestne in več obetajoče; pri tem pa ne smemo pozabiti, da moramo naše izročene in nam podarjene pravice drago plačevati. Kar se nam da, da se nam le zato, da moremo še nadalje ostati molzna krava mogočnejšim gospodarjem, daje se nam, ker se nas potrebuje.

Dokler se bomo Slovenci na ta način razvijati hoteli, ne smemo se nadejati resničnega napredka. Mi bomo edino le podlaga tujčevi peti.

Naša rešitev je naša neustrašenost, brezozirnost in sloga. Brez teh lastnostij bomo še polveka životarili, ako se nam že preje ne pre-reže nit življenja. Spomnimo se torej sebe ob letošnji petdesetletnici, ter prekoračimo prvi polvek dasi z žalostnimi spomini, vendar s trdno nadejo, da bo dvajseti vek naši usodi miljši, da si priborimo našo Slovenijo, po kateri smo zaman hrepeneli.

druge lastnosti in znanja, ostroumje in satira, ali zmožnost znati načrtati človeške slabosti tako, da se jim drugi smejijo, da se dotična oseba pokaže pred občinstvom brezoborožena in uničena. V pariških listih mora biti vse, kar se pripeti, napisano v mični obliki; vse čemur mi pravimo babje čenče, mora biti napisano v mojsterskem slogu, vrednem boljšega predmeta.

„Figaro“ je v Parizu najbolj priljubljen časopis ter se tudi čita v vseh, tudi najvišjih društvenih krogih. A vendar je „Figaro“, kar se tiče duhovitosti, zelo reven. To, kar ga dela priljubljenega, je opravljanje; on razglašča v javnosti kočljive rodbinske zadeve, od katerih niti desetina ni resnice in katere takoj v naslednji številki preklicuje ali zmanjšuje. Njegovi uvodni članki, naj si že pretresajo politično ali društveno življenje, so gledé duhovitosti revni, zato pa je slog in besedni red tako izboren, da to dela na čitatelja vtis, kakor ga dela stara, grda baba, opravljena v zlato in svilo.

„Figaro“ stoji v najtesnejši zvezi z državnim aparatom; on ima večkrat v svojih predalih poprej poročila, nego jih izve minister. V panskem škandalu je največ pripomagal, da se

Celjske novice.

(„Zveza slov. posojilnic“ v Celji) imenovala je pri odborovi seji dne 8. t. tajnikom in revizorjem g. Franjo Jošta, knjigovodja celjske posojilnice.

(Poset „Triglavanov“.) Za svoj običajni izlet izbrali so si letos „Triglavani“ naše „nemško“ (?) Celje in pa krasno Šaleško dolino. Radostnim srcem pričakovali so celjski rodoljubi dan 4. rožnika t. l., ki naj bi jim bil pravi narodni praznik. Kot prelep uvod k imenitni slavnosti nam je prinesla zadnja številka „Domovine“ „Pozdrav“ v stihih od dičnega Aškerca, častnega člana akad. tehn. društva „Triglav“. Vsakdor pa, komur je le pripuščal čas, pohitel je v soboto dopoldne na kolodvor, da pozdravi mile goste, vrle „Triglavane“. In res lep spreved se jih je pomikal od kolodvora pa do s trobojnicami okinčanega „Narodnega doma“. Pri oknih in na balkonih pa je zaoril stoterni „Živio“ iz nežnih ust celjskih rodoljubkinj in množica cvetja se je vsula na došlece. Opoludne vršil se je banket, pri katerem so se govorile razne napitnice in kateri je bil nek prehod k pravi zabavi in društvenemu užitku. Vse zanimanje se je osredotočilo na koncert. Saj je bil že vzpored sam ob sebi tako vabljiv in mikaven, da se nihče ne bi mogel odreči vžitku, kateri je smel pričakovati. Jasna velika dvorana je že dubkom polna ko dvigne g. med. Ipavica svojo paličico, da vodi orchester. Orchester na lok na slovenskem odru — jeli to verjetno!? In vendar je resnica! Slovenski in drugi slovanski akademiki imajo svoj orchester in prišli so nam pokazati, kaj znajo. Nam je zaigralo srce ob tem pogledu in dali smo si duška z živahnim ploskanjem. Ej, Nemci in drugi, pridite pogledati, kak razloček je med našo mladino in med vašimi „heulovci“, ki na vseučilišču nimajo lepšega opravka, kakor da hodijo za pogrebom navadnega hudo-delca in da ljudstvo hujskajo k revoluciji. — Kmalu potihne plosk. H glasovirju prisede „stara hiša“ g. dr. Benjamin Ipavica in že nas razvesele prvi akordi uvoda k njegovi spevoigri „Tičnik“. Res, da je majhen orchester igral to delo — vsako mesto je bilo komaj enkrat zasedeno — toda preciznost in fina igra vijolinistov sta nam privolila pogrešati ono — recimo malenkost. Burna ovacija skladatelju je sledila tej točki, ki se je morala kakor vse druge ponavljati. — Čista intonacija in mehka igra goslačev je vzlasti pri intermezzu iz opere „Cavalleria rusticana“ ter v ciganskem plesu Bizetove opere „Carmen“ vse očarala. Pri intermezzu je gospica Ipavičeva na glasovirju prevzela vlogo harfe ter jo izvedla v popolno zadovoljnost. Ista gospica je tudi z diskretnim spremljevanjem solistoma pripomogla do lepega vspeha. Solista gospod dr. Bela Stuhec ter gospod dr. Viktor Supan sta nam kot taka že stara znanca ter kakor po navadi tudi to pot žela obilo pohvale. Sicer je prej morda marsikdo majal z glavo, češ, dva baritonista pri istem koncertu; toda vsaki izmed obeh gospodov ima svojo posebnost, vsaki drugo barvo v glasu, vsaki svoje prednašanje značilno

je preiskava požurila. Priljubljen pa je najbolj radi tega, ker odkriva javnosti kočljive rodbinske zadeve. Ne odtegne se nobenemu škandalu, samo da zamore prinesiti svojim čitateljem kakšno mično novico. V tem smeru delujočega sodelavca imel je „Figaro“ v Kolinu rojenega Žida Wolfa, ki je v mladosti zapustil svojo nemško domovino ter se pofrancosil.

Uredniki „Figara“ imajo po 70 do 80 tisoč frankov plačila na leto. Posamezni članki se plačujejo celo s 1000 franki nagrade. Naročnikov vtegne imeti okolu 70.000. Inserati so še dražji nego pri „Timesu“ Mala vrstica velja 12 frankov.

Glavni urednik „Figara“ je enak mogočnemu knezu; on samo pomigne s prstom in cele vrste ljudij ga ubogajo. Francoski državniki si prizadevajo pridobiti njegovo prijaznost ter ga vabijo na svoje gostije. Predsednik ljudovlade nikdar ne priredi gostije, na kateri bi manjkala gospod urednik. Ne vrši se nikaka javna slovesnost, pri kateri bi gospod urednik ne zavzel mal odličnega mesta. Ravnatelj gledališč mu zastonj prepuščajo v gledišču prve sedeže.

(Konec prih.)

umetniški individualnosti. Niti pri enem niti pri drugem ne izgubimo zanimanja. Ta večer sta gospoda sama storila razložek v izbiranju snovi za prednašanje, tako da bi ju smeli označiti: Stuhec je lirski, Supan pa dramatiški baritonist. Iz grla dra. Stuhca se nam je zopet oglašil naš anonymus Risto Savin, ki je uglašil Aškercevo balado „Javor in lipa“. Žal, da prelepa skladba v veliki dvorani ni prišla tako do veljave, kakor je zaslužila. Z dramatiškim vznosom nam je podal dr. Supan prolog k Leon cavallojur operi „Pagliaccio“, ko je stal tako pred zagrinjalom, obžalovali smo nebote, da pevec nima glumaškega kostuma, ko bi nas tako popolnoma spominjal resnice — na odru. In ko je končal z besedami — — — „igra se prične“ tedaj smo vže trepetali misleč, sedaj se dvigne zastor. To točko je spremljal na glasovirju gosp. med. Ipavic, mej tem ko je Čajkovskega „romanco“ v svoje varstvo vzela gospica Ipavičeva.

Toda, kaj to! Zastor gre doli. Aha, nekaj posebnega se pripravlja. Glejte, glejte tam stoji cvet celjskih Slovencev, za njimi gospodje — pevci, sredi njih pa zastavonoša „Triglavanov“ ponosno dviga častni društveni prapor, poleg njega predsednik. Krasna slika! Ne zasluži li odobravanja in ploskanja, kteremu neče biti konca. Tedaj pa povzdigne glas gospica Kamila Baševa, ter s finim občutkom prednaša Aškercev „Pozdrav“; koncem deklamacije priveže na zastavo krasen trak, darilo celjskih dam. V ospredje stopi gosp. dr. Dečko, najstarejši celjski „Triglavan“ ter v vznešenih in navdušenih besedah slavi preteklost in sedajnost „Triglava“, spominjajoč pri tem prave naloge akademikove. V imenu „starih hiš“ „Triglavanov“ poda g. dr. Dečko društvu lepo izdeleženo nosilo za trakove. Društveni predsednik g. Pikel se zahvali v primernih besedah za nadadno češčenje, ktero izkazujejo celjski Slovenci „Triglavu“. Na to stopi na vzvišeno mesto g. dr. Ravnihar in mešani pevski zbor zapoje pod njegovim vodstvom g. dra. J. Ipavica „Pozdrav“. Po dveh koncertih, v kterih je naš mladi mešani zbor že nastopil, smo vajeni, da nam isti poda le najboljše. In tudi to pot se nismo varali, ko smo ljubko skladbo čuli peti tako izborno dovršeno. — Efektno Vilharjevo „Slovo“, moški zbor s spremljevanjem orchestra, je zaključilo koncertni vzpored. Gosp. dr. Stuhec je prevzel bariton samospev. Kakor vedno, kedar se nam poda to delo, tako ja tudi sedaj isto občinstvo imponovalo tako po melodijoznosti kakor po svoji velikanski obliki. — Le težko smo se sprijaznili z mislijo, da je koncertu konec. Še vedno so nam šumeli v ušesih blagozvočni akordi. Ne samo priznanje, srčna hvala gre vsem prirediteljem lepega koncerta, s kterim so nam podelili zares umetniški užitek. — Drugi dan poleteli so „Triglavani“ v dični Šoštanj, da tudi ondu obišejo svoje znanke in zaščitnike. O tem lepem izletu priobčimo o celem opis, ki nam je obljubljen, tako, da se iz celotne slike lahko razvidi, koliko so vredni taki izleti.

(„Naprej“) C. kr. namestništvo v Gradcu je z naredbo od 23. maja 1898, št. 15219, pravila krščanskega socijalnega političnega društva „Naprej“ s sedežem v Celju odobrilo.

(Nedeljski počitek.) Javlja se nam, da je tukajšnji odvetnik gosp. dr. Ludovik Filipič v svoji pisarni vpeljal popolen nedeljski počitek. — Društvo odvetniških in notarskih uračnikov v Celju pozdravlja najpristronejši korak, ki ga je storil tukajšnji odvetnik gospod dr. Ludovik Filipič z vpeljanjem popolnega nedeljskega počitka v svoji pisarni, nadeja se, da bodo tudi drugi šefi temu človekoljubnemu činu sledili.

(Vabilo) k društvenemu shodu, katerega priredi „Delavsko podporno društvo v Celju“ v nedeljo dne 12. t. m. ob 4. uri popoldne v „Narodnem domu“ s tem le dnevnim redom: 1. Kaj hoče socijalna demokracija in 2. Kaj hočemo pa mi. 3. Raznoterosti. O prvi točki bode govoril g. dr. Krek iz Ljubljane, o drugi pa g. J. Kržišnik iz Teharjev. K obilni udeležbi vabi najljubše odbor.

(Za sokolski izlet) v Št. Jur ob juž. žel. razposlali so se lepaki ta teden, na kar opozarjamo z opombo, da se posebna vabila ne bodo razpošiljala. Kdor bi želel eventualno, da se mu dološlje lepak, naj javi to odboru „Celjskega

Sokola“, kteri bode radovoljno vstregel vsem izraženim mu željam. Če nam ostane nebo milo, smemo upati, da se bomo pri tem izletu pošteno zabavali med svojimi znanci in prijatelji v prijaznem narodnem Št. Jurju in pričakujemo radi tega prav obilne udeležbe. Na veselo videnje torej bratski sokolski: „Na zdar“!

(„Celjski Sokol“) priredi, kakor smo na kratko že omenili v eni prejšnjih števil, v nedeljo dne 19. t. m. izlet v Št. Jur ob juž. žel. Izletu se pridružijo tudi vsa celjska narodna društva in sicer: „Celjsko pev. društvo“, „Celjska čitalnica“ in „Delavsko podporno društvo“ v Celju. Vzpored za izlet določen je sledeče: 1. Odhod društev iz Celja z vlakom ob 2. uri popoldne. 2. V Št. Jurju obhod po trgu in pozdrav pred županstvom. 3. Ljudska veselica v trgu Št. Jur ob juž. žel. Pri ljudski veselici nastopi slavno „Celjsko pevsko društvo“. „Celjski Sokol“ bode izvajal: telovadne vaje na drogu, telovadne igre z žogo, gimnastične vaje v dvojici in atletske vaje ter atletske skupine. Poleg tega se bodo vršile različne ljudske igre pristopne vsakomur. Nadalje prosta zabava. Za dobro postrežbo bode v vsakem oziru preskrbljeno. Pri veselici bode sodelovala slavna prostovoljna požarna bramba in godba te požarne brambe iz Št. Jurja ob juž. žel. Vstop prost. K prav mnogobrojni vdeležbi vabi najljubše odbor. Opomba. Za slučaj, da bi bilo dne 19. t. m. neugodno vreme, se vrši izlet in ljudska veselica teden pozneje, t. j. v nedeljo dne 26. rožnika t. l. z istim vzporedom.

(Gledé dvojezičnih poštinih pečatov) zvedeli smo, da je trgovsko ministerstvo po poštenem ravnanstvu vprašalo vse poštarje, kake pečate, tiskovine imajo in kake so ondote razmere. Odvisno bode sedaj mnogo od gospodov poštarjev, bode li želji ljudstvu vstreženo ali ne.

(Nemška olika) odseva sedaj že tudi razoglov hiš. Te dni naznanil je nek okoliški gostilničar, da je prevzel gostilno. Lepaki so bili nemški in slovenski. Vkljub dvojezičnosti pa niso našli slovenski lepaki milosti pred oblastno nemško gospodo. Koder se je dalo, potrgali in pohodili so jih znani adjutantje mogočnih generalov iz oklicnih tabel. Kjer pa to ni mogoče, tam vidiš z velikimi črkami zapisano pod tiskanim imenom dotičnega gostilničarja besedo „Sau“, po naše svinja. No, mi smo prepričani, da je dotična svinja, ki je lepake olepšala s to besedo, gotovo prave in pristne nemške krvi, ki je menda naravnost prihrula iz kake tevtonske goščave, pa prišedši na slovensko zemljo ni mogla drugače naznaniti svoje navzočnosti, kakor da je prilepila svojo sliko na omenjene lepake. Dober tek nemška gospoda, take olikane svinje vam privoščimo.

(Tast svetovne zgodovine) postal je, kakor piše nemški graški list „Extrablatt“, tukajšnji advokat dr. Janez Stepischnegg, župan celjskega mesta in spe. In zakaj je postal ta slavni ropotač „Schwiegerater der Weltgeschichte“. Menda zato, ker mu je rešil znani pokvečeni dunajski „Pultdeckelheld“ njegovo hčerko večnega devišstva ali pa mogoče za to, ker se pri vsaki mogoči priložnosti druži s sodrgo in fakinažo, med katero se nahajajo najbolj dvomljive eksistence. — Tako smo videli tega tasta svetovne zgodovine minulo nedeljo skupno z njegovim slaboglasnim poročnikom in diurnistom Baloghom, ko se je vršil koncert „Triglavanov“ v „Narodnem domu“, ob poznuri po noči sredi tolpe razgrajajoče in „hajlajoče“ poulične sodrge, ktero je menda šuntal na naskok na „Narodni dom“. Škoda je le, da so mu žandarji odvedli v zapor šest najzvestejših kričarjev, (med temi tudi dva komija župana Stigerja, tedaj vendar le niso tako nedolžni, kakor to rad župan trdi.) Ker smo prepričani, da bi bil general dr. Stepischnegg s pomočjo teh in pa njegovih ostalih zvestih oprod učinil drugače dogodek, kteri bi mu opravičeval zgorajšnji priimek. Še bolj pa je škoda, da niso žandarji zaprli Stepischnegga samega, ker bi bil potem gotovo mir na ulici in bi ne trebalo onim pomilovanja vrednim žrtvam, ki še ne vejo kaj je „Heil“, po nepotrebnem kaše pihati.

(Celje je razburjeno!) Oni dan ob prihodu „Triglavanov“ v Celje drznili smo si Slovenci

pokazati dinastični in narodni svoj čut ter razobesili na pročelju „Narodnega doma“ cesarsko zastavo, a na vsaki strani pa po jedno slovensko trobojnico. Sicer nam je bil celjski župan pred par dnevi poprej pokazal, ktere barve so njemu ljube, med temi pa je nadomestovala cesarsko ona iz Frankobroda. Na magistratu in iz vsih mestnih hiš visele so namreč na oni „zaregljani“ dan razven frankfurtaric, še celjska, a nobena cesarska. No, celjski Slovenci pa smo že priznani uporneži, ki menda nalašč tega ne storimo, kar ima celjski župan in njegova kompanija rada. Ko pa so Celjani na vse zgodaj zagledali cesarske in slovenske barve, lotila se jih je „kolera nostra“, nekaterim je baje že tešče želodec preobračalo. Župan Stiger kot vrhovni organ zdravniške komisije, poslal je nemudoma javnega organa v „Narodni dom“ z nujnim ukazom: „Vse zastave (seveda tudi cesarsko) takoj odstraniti, mesto je strašno razburjeno, za vsakojake nasledke (n. pr. steklina, božjast) težavna odgovornost.“ Nam se položaj seveda ni zdel tako nevaren. Vsaj tudi nas ne hodi nihče popraševati smo li razburjeni nad pruskimi zastavami. Zvečer trebalo je 15 orožnikov, da so zabranili nebrojni fakinaži, da ni iztrgala ali zažgala cesarske in narodne zastave. Razven narodnosti braniti je Slovincem simbolično in dejansko dinastijo proti Wolfovemu prusnjaštvu. Župan Stiger je baje svobodomiseln in pravico-ljuben mož — vedi si ga Bog, ali je izdal oni, samega sebe osmejujoči ukaz, predno se je popolnoma prebudil; sicer bi ga moralo biti vendar malko sram, ker zastave so visele tudi še drugi dan.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Č. gosp. Jakob Menhard, kapelan na Ptujski gori, premeščen je kot mestni kapelan v Ptuj.

(Imenovanje.) Urednikom državnega zakonika imenovan je g. dr. Fran Vidic, suplent na mariborski gimnaziji. S tem so rešeni vsi dolgotrajni dvomi, da li dobimo Slovenci na to mesto strokovnjaka, ne pa morda le vladnega protežiranca. G. Vidic je v pravem pomenu besede naš, a tudi za ta posel sposoben, kakor težko kdo drugi.

(Imenovanje.) Deželnosodni svetnik in okrajni sodnik v Marenbergu g. Jakob Munda imenovan je deželnosodnim svetnikom pri okrož. sodišču v Novem mestu.

(Osebna vest.) Vitanjski rojak g. dr. Fr. Jankovič imenovan je sekundarjem v dež. bolnici v Ljubljani.

(Redek slučaj.) V Gotovljah pri Žalci vjeli so na polji živega divjega kozla (Gams), ki je še v gorah redek slučaj; ker je videti precej udomačen, je najbrž kje ušel. Videti je še precej mlad in ljudje so pravili, da so tudi babice videli na polji. Če se znajde lastnik, naj se nemudoma oglasi, drugače se bode oddal lastniku lova. Pojasnila daje Tone Goršek v Gotovljah, pošta Žalec.

(Vojnik — svetovnoznani.) Ker se vojniško županstvo na vse možno dreganje zaradi razpisa že davno potekle nove volitve ni ganilo, niti je maralo kaj storiti na naš poziv celjsko okrajno glavarstvo, temveč se hoče čakati, da bo napravljen zapisnik volilcev tako, da jim zmaga uiti ne bo mogla, oglašil se je minoli teden naš poslanec vitez Berks v državnem zboru. Vojničani so najbrže na to čakali, da se raznese o njih glas po svetu, kakor svojedobno o Celju.

(Volilni shod na Vranskem.) Od udeležencev pri shodu volilcev na Vranskem na binkoštni pondeljek se nam poroča: Poročilo poslanca J. Žičkarja je trajalo jedno uro. Govoril je o državnem zboru sploh, o raznih parlamentarnih strankah, o predlogih, katere je sam stavil óndi in zlasti o nagodbi z Ogrsko. Po poročilu se je stavilo nanj več interpelacij. Nekdo je prašal: kaj misli g. poslanec, jeli kaj upanja, da bi nižje ljudstvo v Avstriji prišlo do svojih pravic in če se bodo uresničile vsaj nekatere socijalne preosnové. Odgovoril je: Do tega bi gotovo prišlo, ako bi nemški zagrizenci ne ovirali delovanja. Vlada ima že pripravljen „zadružni zakon“ in več pravimnetnih predlogov bi v kratkem prišlo na dnevni red. Nekatere so stavili i slovenski poslanci dr. Krek, Berks itd. Zlasti pa se je naglašalo

da naj bodo slovenski poslanci trdi pri sklepanju pogodbe z Ogrsko, ako bo kdaj prišlo do nje. Jednaka pravica, jednaka bremena za obe državni polovici ali pa — nič. Prosilo se je tudi g. poslanca, naj deluje na to, da bi se omejila žitna kupčija na borzi. Poslednjič se je izreklo gospodu soglasno zaupanje za njegovo delovanje. G. poslanec se je za to zahvalil in obljubil, da bo vedno deloval kolikor je v njegovi moči za pravice slovenskega naroda po starem geslu: „Vse za vero, dom in carja“! G. poslanec dr. Gregorec pa je zelo razburil zborovalce. Volilci so mu izrekli grajo in obžalovanje in kot predsedniku „Slovenskega društva“ nezaupanje radi njegovega zadnjega govora v državnem zboru. Slovenski poslanec naj zastopa koristi svojih volilcev, ne pa nemškega državnega jezika. To bodo že storili „Wolff, Schönererji“ in drugi, ki so ploskali njegovemu govoru. Poslednjič so se volilci na predlog g. Oseta izrekli tudi za slovensko vseučilišče v Ljubljani.

(V Letuš pri Braslovčah) prišla je z novo šolo tudi vrla narodna zavest. Ustanovilo se je namreč že „Bralno društvo“, čegar prvi občni zbor se je vršil dne 29. minolega meseca. G. nadučitelj K. Marschitz imel je jako navduševalen otvorilni govor o važnem pomenu splošne omike, katero pospešujejo na kmetih pač v prvi vrsti bralna društva. Društvu je pristopilo znatno število udov, a pričakuje se istih seveda še več. Društvo si je osnovalo knjižnico, ki že šteje blizu 70 knjig, ter je naročeno na najvažnejše domače politične, kmetijske in leposlovne knjige. V odbor so izvoljeni gg.: Karol Marschitz, predsednik; Ig. Mikuš, podpredsednik; Fran Kresnik, tajnik; Matija Žibret, blagajnik; Blaž Sedminek, odbornik; pregledovalci računov so gg.: Fr. Goričar, Jos. Kodre in Jur. Dobnik. Novemu društvu želimo vrli razvoj!

(Veselo znamenje.) V Gornjemgradu je pred nekaj dnevi vihrala bela zastava iznad jetnišnice v znamenje, da ni nobenega „ptička“ v njej.

(Izlet na Ljubno.) Pevsko društvo v Gornjemgradu priredi v nedeljo dne 12. t. m. izlet v prijazni trg Ljubno ob bistri Savinji. Sevé se bode ta izlet, katerega se udeleži tudi precej Gornjegrajcev nepevcev, izvršil le ob ugodnem vremenu.

(Za jubilejno kapelico Matere Božje) pod Ojstrico, katere stavbo je prevzela „Savinjska podružnica slov. planin. društva“ je v Gornji Savinjski dolini veliko zanimanje posebno v Lučah in Sotčavi. Kako hitro bode v planinah sneg skopnel, se bode pričelo s stavbo. Blagoslevljanje bode najbrž začetkom meseca avgusta. V kratkem hočemo o tej zadevi in v obče o delovanju „Savinjske podružnice slov. planin. društva“ poročati obširneje.

(V Št. Lovrencu nad Prožinom) izvoljen je v drugič županom posestnik Andrej Samec; obč. svetovalec pa sta Martin Gajšek in Karol Krcfel. Dobro bi bilo, da se sedaj obč. odbor potegne za slovensko nemški poštni pečat pošte Štore.

(„Bralno društvo v Studenicah“) priredilo nam je s svojo veselico dne 22. maja t. l. zelo zabaven dan. Kakor smo to v Studenicah že vajeni, našli smo tudi pri tej veselici veliko množico domačega ljudstva zbranega. Lep pomladanski dan privabil je pa tudi lepo število cenjenih gostov iz bolj oddaljenih krajev, kakor iz Slov. Bistrice, Loč, Št. Jurija, Stoperc, Laporja, Makol in Poljčan. Vzpored te veselice obsegal je razven gledališke igre in mešanega zbora tokrat tudi moški zbor, ki se je pa tudi takoj pri prvem svojem nastopu občinstvu zelo priljubil. Izmed pesmi ugajala sta najbolj mešana zbor „Ljubca povej, povej“ in „Le pevaj tičica“, od moških zborov pa „Ljubezen in pomlad“ in „Slovenac i Hrvat“. Te kakor tudi druge pesmi so pa cenjene pevke in pevci tudi prav dobro zapeli! Pri šaloigri „Blaznica v prvem nadstropji“ videli smo zopet naše, po svojem spretnem igranju nam že vroznane diletante gdč. Ranerjevo in gdč. Majhenovo ter gg. Žolnirja in Koropec, kateri so kakor vselej tudi tokrat častno rešili svoje uloge. Na novo nastopil je tokrat g. Ivan Kandolin, ki je tudi dobro igral svojo ulogo. Pri prosti zabavi so nam naši vrli pevci še marsikatero veselo zapeli in le prehitro nam je pri tem splošnem veselju prišel čas ločitve. Vsakemu udeležencu

pa ostane ta dan gotovo v prijetnem spominu in vsakdo se bode gotovo z veseljem podal v prijazne Studenice, ko nam „Bralno društvo“ zopet priredi kako veselico.

(Smrt v ognju.) Dne 31. m. m. gorela je hiša Šoršaku v Poljčanah. Očetu se je posrečilo zadnji hip otroke rešiti, le 9letni deček skočil je nazaj v hišo ter zgorel.

(Nemštvo od Planine do Brežic) obstoji iz bivšega „Triglavana“ Faleschinija in „nemškega“ odvetnika dr. Kautschitscha. Ta dva prišla sta pretečeno nedeljo na Planino ter odposlala od tam razpuščenemu graškemu občinskemu svetu brzojavko: „Dne 5. junija na Planini zbrani Nemci iz Brežic, Sevnice, Kozjega in Planine pošiljajo... obč. svetu „treudeutsche“ pozdrave kot izraz čutil za vekovito „Gemeinbürgerschaft“. Dr. Kautschitsch, A. Faleschini.“ V Gradcu jim je gotovo takoj lažje pri srcu, ko so se uverili, da še stražita Spodnji Štajar podpisana možiceljna.

(Narodna čitalnica v Ptui) priredi v nedeljo, dne 12. junija 1898 v „Narodnem domu“ gledališko igro „Na Osojah“ ljudski igrokaz v 5 dejanjih. Po predstavi prosta zabava, pri kateri sodeluje tamburaški zbor. Začetek točno ob polu 8. uri zvečer. Vstopnina za osebo 30 kr. K obilni udeležbi vabi najljudneje odbor.

(Nesreča.) V Lastomercih imela je dne 27. m. m. posestnika hči Ana Satler opraviti pri mlinskem kolesu. Pri tem neprevidnem oprasku zdrkne med kolesa, ki so jo v vrtežu pri priči zdrobila.

(Pri ljutomerskih obč. volitvah) pokazal se je nakrat tudi celovski okrajni glavar baron Mac-Nevin ter pritaknil k „lorbekovemu vencu“ glas podarjenega mu častnega občanstva.

(Umrli je) v Mariboru v zavodu čč. šolskih sester sestra Serafina Muhovec, doma iz Žalca.

(Iz Maribora) se nam poroča, kako se penijo jeze ondotni prusaki nad „Narodnim domom“, kojega nazivajo v svoji onemogli zavisti „vindiše kajšen“. Spoznali so tedaj važen pomen „Narodnega doma“, nada, da bi še s kakšnim dovoljenim orožjem nasprotovali, jih je seveda minila — ergo pokažejo staro prusaško lastnost obrekovanja. Slovence tako lajanje seveda najmanj ne vznemirja, temveč pridno nadaljujejo to krasno, narodno stavbo ter si mislijo: Pes najhujše laja, dokler v temi prišleca sliši in voha, ko ga pa zagleda, umolkne ali iz strahu, ali pa, ker se mu ne zdi varno spustiti se nanj. Tudi celjski prusaki so kaj hrupno lajali nad našo zgradbo, zdaj še le dvomljivo renčijo ko hodijo mimo.

(Pošteno kaznovano nemško pobalinstvo.) Kakor smo poročali, dogodil se je dne 20. m. m. zavratni napad z opeko raz nekega novega poslopja v Gradcu na mimoidočo bosansko moštvo, pri čemur je bil vojak Stepan Josipovič na tilniku dokaj močno ranjen. Dotičnega zlikovca so kmalu zajeli ter dne 1. t. m. obsodili pri graškem sodišču na polletno težko ječo. Iz cele obravnave se je videlo, da so graški nižji, posebno še kilavi sloji (zločinec je star še le 20 let) po hujskanju takozvane graške „intelligence“ tako zaslepljeni, da je bil zatoženec mnenja, na bosanskega vojaka sme se pač kamen brez pomisleka zalučati, liki na mačko neljubega soseda. Morda dobijo te vrste ljudje sedaj drugačne nazore o avstrijskem vojaštvu.

Druge slovenske novice.

(Državnim poslancem za ljubljansko okoličico) je bil dne 6. t. m. mesto dr. F. Šušteršiča izvoljen dež. svetovalec g. Ivan Vencajz.

(Knezoškof dr. Anton Jeglič) je obiskal pretekle dni večino ljubljanskih dobrodelnih zavodov, cerkvâ in imel zadnjo nedeljo popoldne pri Uršulinkah slovensko pridigo. — Tudi par zunanjih farâ je že obiskal.

(Osebnost.) Notar v Idriji gosp. Vinko Kolšek je premeščen v Loč.

(Imenovanje.) Gospod dr. Alojzij Vacek, zdravnik v Pragi, imenovan je okrož. zdravnikom v Boh. Bistrici.

(Umrli je) dne 1. t. m. v Ljubljani vpokojeni župnik Franc Barborič, v starosti 65 let. V. m. p!

(Umrli je v Ljubljani) obče znani tovarnar in veleposestnik Janez Kosler star., ki je zlasti v narodno-gospodarskem oziru bil skušen in delaven mož.

(Streljanje zoper točo) so začeli vpeljavati po mnogih krajih na Slovenskem. Ker se je bilo to skozi dve leti dobro obneslo v vinogradih v Slovenski Bistrici, vpeljali so možnarje s širokimi cilindri tudi pri Mariboru. Letos so začeli možnarje naročevati pri znani slovenski tvrdki Lorber & Pehani v Žalci, ki ima prvo tovarno te stroke, tudi občine na Dolenjskem, n. pr. v krškem okraju, v mokronoškem okraju, v Belokrajini, na Goriškem i. dr. Ker je stvar silno važna, želeli je, da bi se marljivo poročalo o vspehih, ki jih ima to streljanje zoper pogubonosno točo.

(Strela.) Dne 31. m. m. udarila je strela v Čejšnjicah pri Trebeljnem v poslopje štacunarija Janeza Špolar ter mu ubila kravo in upepelila celo gospodarsko poslopje z vsebino vred. Zgoreli sta tudi dve svinji. Škode ima okoli 3000 glid., zavarovan je pa le za 1000 glid.

(Koroški Nemci) nočejo imeti nič več skupnega s slovenskimi sodeželani. Z avstrijsko državo, ki noče Slovence jednostavno zatreti, že itak niso več zadovoljni, odkar jim je Wolf razlagal, da imajo Nemci tam za Renom svojo pravo materino deželo, kjer bo vsak avstrijski ubežnik najmanj minister. V svojem sovraštvu pa ne marajo nadalje s Slovenci vred niti jednega Boga več častiti. Nemci v Malborgetu pri Trbižu ter po nekod po Lavantinski dolini živijo zadnji čas — sad Wolfove agitacije — v neprestanem sporu z duhovščino ter grozijo sedaj, da prestopijo skupno k luteranski veri. Wolfovo glasilo „Ostdeutsche Rundschau“ pozdravlja to grožnjo z navdušenjem, češ, Nemec se mora oprijeti tiste vere, ki mu nudi največ prostosti. Ako ne bo vlada temu državnonevarnemu Wolfu zank nastavila, razrušil nam bo državni, verski in družabni obstoj.

(„Gospodarski list za tržaško okolico“) je začela izdajati „Kmetijska in vrtnarska družba za Trst in okolico“. Društveni člani dobivajo ga brezplačno, nečlanom plačati je zanj 50 kr. na leto.

(Odlikovanje sodnikov.) Cesar je podelil predsedniku dež. sodišča v Trstu, Mih. Urbančiču, viteški križ Leopoldovega reda; naslov in značaj dvornih svetnikov pa so prejeli: Conte Dandini de Sylva, podpredsednik tržaškega dež. sodišča, dr. Anton Tušar, predsednik okrož. sodišča, v Rovinju in Karol Defacis, predsednik okrož. sodišča v Gorici.

(Na Goriškem) imajo skoraj vse tovarniške delavce v rokah laški vodje socijalnih demokratov. Oni teden ostavili so delo v papirnici v Podgori. Takoj so prišli tja omenjeni voditelji ter dobili vodstvo delavcev na svojo stran. Pa so tudi delavni ti ljudje, pred kterimi bi se pač lahko krščanski socijalisti sramovali. Povsod imajo raztegnjene svoje mreže, ne zamujajo nobene prilike govoriti ljudstvu na srce. Nam se smili naše lahkoverno delavsko ljudstvo, ki ne ve, da so socijalni nauki lahonov o mednarodnosti slepilo, za kulisami delajo ravno tiste korake preko Furlanije, kakor pristni progresovci. Vse razburja te mednarodne proroke že sama slovenska trobojnica ali slovenski nagovor v njih mednarodni družbi.

(V Pulj) premestili bodo baje vse deželne urade iz Poreča ter je že poslala vlada istrskemu dež. odboru načrt takega zakona. Tako bi postalo mesto Pulj sedež dež. zbora, dež. odbora ter vseh dež. uradov. Ne moremo dosti verjeti, da bi si upala vlada res enkrat tako odločno nastopiti proti italijanski kliki, ki se je lani zgražala nad vlado, da je ista kršila zakon, ker je brez privoljenja dež. zbora sklicala istega v Pulj, mesto v Poreč.

(Z dr. A. Gertscherjem) kot predsednikom nadsodišča v Dalmaciji niso dalmatinski Srbi in Hrvati nič kaj zadovoljni. Vlada jim je poslala namreč mačko v vreči. V to povsem po zakonih opravičeni zahtevali so na to mesto Slovana. Vlada jim je poslala Slovenca (o, jej!) Gertscherja. Kot takega so ga seveda z veseljem sprejeli in „Crvena Hrvatska“ v Dubrovniku piše v svoji 22. številci: „Slovenačka era v Dalmaciji“...

„Predsednikom dalmatinskog suda prizivnog imenovan je savjetnik Gertscher — rodom Slovenac“. Takih nazorov je tudi „Hrv. Domov.“ No, obžalujemo naše južne brate na razočaranju. Vkljub tej prevari pa vendar ne bo treba orožnikom Gertscherja varovati; kaj bi neki storili Gradčani v takem slučaju, ki niti Gleispachu — rojaku njih krvi — ne privoščijo v njihovem okraju živeti.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Izginilo je vsako zanimanje za avstrijski parlament, kar se da pomembnega o njem slišati, bo najbrže njega razpust. O tem se govori vsak dan, vendar se še zna zavleči do prihodnjega petka, t. j. 17. t. m. Pod težo neznane krize je tudi delovanje vseh strank prisiljeno, da bi rekli, govorijo le, da še par odmerjenih uric s čim izpolnijo. Vlada priskrbeli je menda nalašč več tako vabljivih zakonskih načrtov, ker vé, da ne pride do glasovanja o njih. Taki predloženi načrti so: odprava časniškega koleka, državnih mitnic, znižanje pristojbin zemljišnega prepisovanja. Poljak Milewski je predlagal, naj se za čitanje teh načrtov sprejme večerne seje, med tem, ko ostanejo dnevne za suhoparne jezikovne debate; Nemci pa tega ne marajo. Jezikovne debate so res nad vse dolgočasne, ako se mora v taki stvari poslušati živinozdravnika Türka ali bedastega Glöcknerja. Besedičenje je seveda le formalna izpolnitev časa in programa, do sklepa o tej debati seveda ne pride v enem tednu. Razprave postale pa so Nemcem tembolj puste, odkar je podpredsednik odredil, da ni onih neslanih medklincev sprejemati v zapisnik. S tem ugasne slava celjskemu poslancu Pommerju, ki se je često proslavil z okornimi medklinci, če tudi z nobenim govorom. Vsa poparjenost in zaspanost v zbornici pa pomenja, da se pripravlja k nevihti, in vdari li v njo strela ter jo razžene, ali pa jo poživi le okrepčevalna rosa — to še le zvemo.

(Stoletnica prvega hrvatskega glasbenika.) Dne 30. m. m. minilo je 100 let, odkar se je rodil Ferdo Livadič, preporoditelj hrvatske glasbe. Ferdo Livadič (Wiesner) rodil se je v našem Celju l. 1798., kjer mu je bil oče sodni pristav. Gimnazijske študije izvršil je v Zagrebu, a postal je že kot dijak ljubljene zagrebskega občinstva po svoji izvanredni muzikalni nadarjenosti. Preporoditelj hrvatske književnosti, slavni Ljudevit Gaj, združil se je rano z Livadičem, in skupno sta popolnovala prerobenje k novemu narodnemu napredku. Nebrojno Gajevih pesmi uglasbil je Livadič kar sproti, ko so se porodile tako tudi ono narodno davorijo: „Još Hrvatska nij propala“. — Umrl je Livadič v Samoboru l. 1878, tedaj 80 let star.

(Mažari) se trudijo ostati na videz povsem ravnodušni napram možnosti, da pretrga Avstrija carinsko zvezo z Ogrsko. Nekteri posebno bojoviti politiki, ki nimajo pri tem osebno ničesar zgubiti, hujskajo po listih še nalašč k temu, češ, zgubiti bo imela le Avstrija. Iz krogov mažarskih veleposetnikov in veleobrtnikov pa je slišati čisto drugače slutnje. Ti uvidijo, da imajo njihov ogromni izvoz v Avstrijo, pa tudi prek te v Nemčijo, popolnoma v rokah avstrijske železnice, ki povišajo potem tarife po svoji volji. Prosti izvoz bi jim ostal le po morji preko Reke ter deloma v južne nemške dežele po Oderberg železnici, a tudi ta je pred nemško-državno mejo v avstrijskih rokah. V resnici se tedaj Mažari tega dejstva občutno bojijo, veseliti pa bi se ga imelo češko veleobrtništvo in veleposestvo, veselili bi se seveda tudi mi vsi avstrijski Slovani, da bi ne pitali več največjih zatiralcev slovanstva — prevzetnih Mažarov.

Ogled po širnem svetu.

(Benečanski Slovenci) vročili so slovensko pisano spomenico italijanski prestolonaslednici Jeleni — hčeri črnogorskega kneza — v kateri jo prosijo, naj se zavzema zanje, naj jih zagovarja in brani, ker sicer kmalu izginejo raz tal italijanskega kraljestva.

(Na Srbskem) bile so pretečeni teden volitve za skupštino. Največ skrbi delala je Milanova vladi takozvana radikalna stranka, ki se

ne boji očito obsojati vladno nerednost. Ta stranka ima skoraj ves srbski narod za seboj. Bivšega kralja Milana, izkušenega nasilnika pa tudi sedaj ni „pogum“ zapustil. Priskrbel je, da so vodjo radikalcev — bivšega ministra Pasiča — nepravilno pred volitvami veleizdaje obtožili ter ga obsodili na devetmesečno ječo. Govori se pa, da se jetnikom, ki delajo državi preglavice, na Srbskem kaj lahko pripeti, da — zginejo. Skrbelo pa se je tudi sploh od vladne strani, da se je proti radikalcem nekako tako postopalo, kakor pri sosedih — Mažarih. Prava ironija je, da je izvoljen samo eden radikalec, a 112 vladnih privržencev. Tako sijajna zmaga vlade pa je opasen „omen“ za — državni obstoj. Radikalci se namreč niti volitev vdeležili niso, temveč tuhtajo najbrž kaj posebnega za presenečenje Milana.

(Predsednikom francoske posl. zbornice) izvoljen je Deschanel, pripadnik oportunistov; dosedajni predsednik, pristaš radikalcev Brisson je propadel za 6 glasov. Volitve so bile dolgotrajne in jako burne.

(Špansko-ameriška vojska.) Zadnja poročila iz bojišč prinašajo vesti večkratnih spopadov. Dne 31. m. m. prišlo je nekaj ameriškega brodovja pred vhod v lukó Santiago de Cuba, kjer so nameravali zapreti špansko brodovje generala Cervera. Začeli so bombardirati utrdbe nad zalivom, a to le iz primerne daljave, ker niso hoteli priti na streljaj španskim topom. Seveda niso zamogli na ta način kaj škodovati, a španski strelji so baje ameriško brodovje vendar toliko dosegli, da sta jim poškodovani dve ladiji, a jedna zapaljena. Cervere pa med tem časom baje niti v zalivu ni bilo s svojim ladivjem, nego plava neznano kje, a v zalivu je pustil le neko poškodovano večjo ladijo z nasajeno svojo zastavo, da je premotil Amerikance. Hudo so bombardirali Amerikanci Santiago tudi dne 3. t. m., pri čem se je potopila velika ameriška križarka „Merrinac“; trdi se od jedne strani, da so jo prodrli Španci s torpedi, od druge strani pa se ve, da jo je prevrtal nek ameriški častnik sam, da zapre s potoplenko izhod španskemu brodovju iz luke. (Če ga pa ni notri?) Poročila so sploh kaj nejasna in nezanesljiva.

Dopisi.

Zidani Most, dne 30. maja.

V smislu § 19 d. z. zahtevam, gospod urednik, da oziramo na dopis iz Zidanega Mosta v Domovini dné 27. maja l. l. št. 21. sledeči popravek v prvem izdanjem listu natiskate.

Res je, da jaz kakor namestnik loškega župana, že 15 let na Zidanem Mostu vse zdravniške in policijske zadeve, h katerim tudi odgonjska postaja spada, opravljam; laž pa je, da jaz odgojence spremljam, za ta posel sta dva od visocega deželnega odbora nastavljena odgonjska sprevednika.

Res je, da so napisi pred šolskimi sobami nemški, a tega nisem jaz, ampak je krajni šolski svet kriv, kateri je napisi narediti pustil, in jaz nimam pravice jih svojevoljno predrugačiti.

Popolna neresnica je, da jaz šolski mladini prepovedujem v slovenščini občinstvo pozdravljati; res je le, da vsi učitelji na to strogo in složno gledamo, da otroci priljudno pozdravljajo, vsak o jeziku katerega je zmožen.

Ni res, da sem jaz s dopisnikom o šolskih zadevah kedaj le besedico izpregovoril, zato so vsi v dopisu navedeni nemški stavki, — gola laž. Tako je tudi laž, da je moja gospa o priliki sprehoda v Širje kedaj s dopisnikom in njego vimi sotrudniki govorila. Neresnična je trditev, da je moja gospa samo nemškega jezika zmožna, resnica je temveč, da ima izpit iz nemškega in slovenskega jezika. Nesramno obrekovanje je, da je pouk v šoli moje gospé „postranska služba“; res je le, da se v šoli pošteno trudi. Dobila je za njen trud in zvrstno podučevanje že več pohvaljnih pisem, in na vsaki razstavi častni diplom.

Tako je tudi nesramna laž, da moja gospa v loško šolo neredno hodi. V tekočem šolskem letu je zarad bolezni samo dvakrat izostala, — eden dan je nadomestila — kar se je šolskemu vodstvu v Loki vselej pravočasno naznanilo.

Na druge neotesane napade nočem fantin-skemu dopisniku, kateri še za ušesi ni popolnoma suh, odgovarjati. Obsodili so ga itak vsi omikani, pošteni in previcoljubni ljudje.

Bl. Kroepej

načelnik in občinski svetovalec.

Iz Petrovč. Prebivalcem petrovške občine je še dobro v spominu ljut boj, katerega je bila narodna stranka pred dvema letoma zoper združene nemškutarje in socijalne demokrate. Nadejali so se, da se jim posreči njihova nakana ter posaditi nemškutarja na županski stol; a delali so račun brez oštirja. Na dan volitve so prišli narodni volilci v takem številu na volišče, da so bili samo narodni možje voljeni v občinski odbor. Nasprotniki so besneli jeze: vlagali so tožbe in prizive, a vse prizadevanje bilo je brez vspeha. Narodni občinski odbor izbral si je narodnega župana. Kako slabo so gospodarili poprej, je pač vsakemu volilcu dobro znano; zato nočemo ponavljati starih pregreh. Hvala Bogu, da je sedaj vse drugače!

Sedajni občinski odbor gospodari varčno in skrbi za red v celi občini. Zato so pa tudi volilci z njim zadovoljni. Nezadovoljni so le tisti, katerim je prejšnje slabo gospodarstvo prinašalo dobiček; nezadovoljni so rudečkarji in nemškutarji. Zato jim je naroden občinski odbor in naroden župan trn v peti. Odstranili bi ga radi in če ne drugače vsaj z lažjo in obrekovanjem. Saj je po njihovi veri — če je sploh kaj imajo — laž in obrekovanje dovoljeno, da le dosežejo svoj namen in se polnijo predali njih časniki.

Čez leto dni bodo zopet volitve v Petrovčah. Menijo, da jim sedaj cvete pšenica in se jim posreči vreči naroden odbor. Zato so že sedaj rudečkarji pri delu, čeravno samo z lažjo in obrekovanjem. Izmislili so si, da je sedajni župan popolnoma nezmožen, da ne more reševati občinskih dopisov itd. Laž ima kratke noge. Kdorkoli pozna petrovškega župana, ve, da je izurjen v pisavi kakor malo kdo; vsako sredo ga lahko najdeš v občinski pisarni, kjer rešuje občinske dopise. Težko najdeš župana, kateri bi bil pripravljen ob vsaki uri ustreči ti, kakor je naš župan. Zato si pa rudečkarji le zapomnite: če še toliko lažij nakupičite, nikdar ne boste dosegli svojega namena. Mi se ne bojimo ne vas, ne vaših lažij. Tega ste se lahko že prepričali. Kot vaši prijatelji pa vam odkritosrčno povemo: vi rudečkarji in nemškutarji ne boste nikdar več gospodarili v petrovški občini. Gotovo se še spominjate, kako so rudečkarji pogoreli v Žalcu, nemškutarji v Št. Petru in Veliki Pirešci. Veliko hujše se še bode vam godilo pri prihodnjih volitvah v Petrovčah. Zmagali bomo zopet mi narodni volilci in voljen bo zopet naroden občinski odbor, kateri si bo izbral narodnega župana naj že nosi to ali ono ime. Če se pa na nobeden način ne dajo vaši živci potolažiti in vas preveč koža srbi, vam bomo pa zopet mi volilci pomirili živce in pogladili kožo — na dan volitve.

Toliko za danes omenjenim rudečkarjem in nemškutarjem v prevdarek.

Narodni volilci petrovške občine.

Iz Ljutomera. Nikdo ni pričakoval zmage naše slovenske stranke, in vendar je izid volitve neprijetno dirnil vsakega, ki je le količkaj vnet za obstoj in napredek slovenskega življa v „našem“ trgu. Kdo je kriv tega sijajnega — poraza? V očigled temu, da „deluje“ slovenska stranka že skoraj pol stoletja na to, da si pribori popolno last Ljutomera, v očigled dejstvu, da ima toliko in tako sposobnih močij, ki pa žal niso delavne, kakor bi bilo potreba, v očigled temu, da je okolica že popolnoma prebujena in v njej narodna zavest prav lepo procvita, vkljub vsemu temu podlegla je slovenska stranka zopet — in vsem ljutomerskim „delavnim“ narodnjakom se smeje peščica nemčurjev v obraz!!

Kaj je torej vzrok porazu? Vzrok naši „zmagi“ je nedelavnost naše inteligence, slaba agitacija, boječnost in ozkosrčnost.

Da ne boste „z menoj vred slavno zmagani“ Ljutomeržani rekli, da sem smél, hočem to svojo trditev malo utemeljiti, — in potem sodite sami in vas naj sodi občinstvo.

Nedelavnost, — da ne rabim trpkjega izraza, — kaže se povsod. Vzemimo samo čin,

kateri je še mnogim dobro v spominu. Slovensko dijaštvo ljutomerskega okraja je priredilo, kakor že navada, o Božiču gledališko predstavo in po lepakih in osebno povabilo naše tržane in okoličane k zabavi. Pa groza — še deficit je imelo dijaštvo in ne krajcarja ni moglo poslati podporni zalogi za slov. visokošolce v Gradcu. — V drugih krajih se veselijo, ako vidijo kako na rodno igro na skromnem odričku, — mi se ne zmenimo za to. Naša letargija kaže se v sijajnem svitu tudi v sledečem: Ves svet vé, da imamo v Ljutomeru „dobro znanega“ slovenozrca g. Mavriča, katerega smo komaj primorali da ima dvojezične poštne potrebščine, dopisnice, nakaznice itd., in da občuje, čeravno nerad, z nami v našem jeziku. Okoličani seveda mu ne delajo preglavic, ker jih meni nič tebi nič odpravlja v osornem glasu z blaženo nemščino in nemškimi dopisnicami, nakaznicami, če izrečno ne zahtevajo slovenskih. Teh, ki bi zahtevali slovenske poštarske stvari, pa ni mnogo (g. Bežan iz ec, g. R . . . iz Cvena et consortes govore seveda nemški, ker „znajo“), — ker itak cela ljutomerska okolica vé, kako prijazno se pogovarjajo nekateri slovenski narodnjaki iz trga z gosp. poštarjem v blaženi nemščini iz gole „galance“, da bi se le mogočnemu gospodu poštarju ne zamerili. Pa to še ni vse. Čeravno imamo pri nas sicer hvalevredne in ugledne narodnjake, in čeravno so vse občine v področji naše pošte slovenske in, kolikor je meni znano, vse slovensko uradujejo (pristranska občina s svojim „g. županom“ seveda mora biti včasih izjema) — vendar je živa, pa tudi za nas vse sramotilna resnica, da še imamo nemški pečat. Ali nimamo v Ljutomeru moža, ki bi sestavil prošnjo na pošto ravnateljstvo, in če tukaj ne bi nič opravili, pa na trgovinsko ministerstvo, za novi nemško-slovenski pečat? Ali ga res ni moža, ki bi storil potrebne korake in nam spravil to, do česar imamo pravico?

Dalje sem omenil, da manjka agitacije. Da, manjka je, in da je manjka, razvidi se iz prejšnjih primerov in iz drugih, katerih pa ne bi rad zdaj našteval, posebno pa iz najnovejšega dejstva, da smo „mit Paucken und Trompeten“ propadli. Ako bi bila agitacija, postalo bi ljudstvo bolj zavedno, ker bi se mu razložilo kako velikega pomena je naš boj, ako bi bila agitacija in čvrsto narodno življenje v trgu samem, prišlo bi več možakov iz trga in okolice na zborovanje „Slov. gospodarskega in političnega društva“, katero bi tudi potem več hasnilo, prišlo bi več ljudij k shodom naših poslancev, obiskovalo bi več naših sotržanov in okoličanov naše zabave. Ravno zato, ker dovoljne agitacije ni, je naše narodno življenje mrtvo, medlo, takó, da je opravičena bojazen, da zaspimo v spanje, katero smo spali pred letom 1848.

Dragi sotržani — narodnjaki! Na vas je, da se začnemo zopet gibati, da se vzdignemo iz otrplosti in popravimo, kar smo zamudili. Prvi slov. tabor vršil se je v Ljutomeru l. 1868 (9. avg.), prvi so bili Ljutomeržani v boju za narodne pravice nekda, — delajmo, agitujmo, vzbujajmo in poučujmo naše sotržane in okoličane, pa ne samo z besedo, ampak v dejanjih! Skušajmo poravnati zamujeno — in prihodnja zmaga bo naša! Brez dela ni jela, brez truda ne vspeha.

Narodno-gospodarske novice.

Vinorejci, poškopite vinograde!

Kakor se sedaj kaže, bomo imeli, ako nad vinograde ne pridejo kake posebne uime, še precej dobro vinsko letino. Povsod na trtah je namreč opaziti prav mnogo kabrnikov. Zlasti so brajde od izabele tu in tam tako nanizane s kabrniki, da jih je kar veselje gledati. Skrbeti nam je pa, da si ohranimo trto zdravo, ker le na zdravi trti nam grozdje popolnoma dozori in zdrava trta nam daje poročstvo, da nam bode še tudi zanaprej obilno rodila.

Najhujša in najbolj razširjena bolezen je pa sedaj na naših trtah, kakor je to splošno znano, strupena rosa (peronospora). Ta bolezen pritepla se je k nam iz Amerike in se je od leta 1887 po vseh naših vinorodnih krajih kaj hitro razširila. Početkom ljudje niso nič prav vedeli, kaj

je vzrok, da se listje tako hitro suši in večinoma se tudi za to niso prav mnogo brigali. Nekateri so tudi mislili, da bode ta bolezen ravno tako prešla, kakor je prišla. Pa močno so se vsi ti motili. Bolezen nikakor ni prešla, resnica pa je, da nam je naše vinograde skoraj popolnoma uničila. In ko bi se ne bilo izumilo še o pravem času sredstvo proti tej bolezni, tedaj bi morebiti pri nas še le malokje trta zelenila.

Vzrok tej bolezni je neka glivica, ki se v podobi belih pegic pokaže najpopred na spodnji strani listja, pozneje pa tudi na zgornji strani. Ta glivica se razrašča po listnem staničji; listi se vsled tega zgrbančijo, osušijo in pred časom odpadejo. Pri vlažno-toplem vremenu se ta glivica tako hitro razširja, da v nekaterih dnevih celi vinograd okuži. Trosi te glivice ostanejo v osušenem listju ter prično spomladi z novega kaliti, zato pa kaj pametno ravnaajo tisti, ki listje v jeseni spravijo na kupček ter je potem sežgejo. Tako pokončajo tudi kaljive trose.

Da pa mora trta, koje listje je bolano in je tudi še prerano odpadlo, slabeti in hirati, to je pač vsakemu jasno. Vsaj tudi drevo, kateremu so gosenice listje objedle, nič več prav ne raste, ako se celo ne posuši. Po listju namreč rastline dihaljo, in v listju si prirejajo živež, od katerega se potem tvarjajo novi deli rastline. Kar so tedaj pri živalih pljuča in želodec, vse to je pri rastlinah listje. Zdrava pljuča, zdrav želodec, krepka rast; bolan želodec, bolana pljuča, splošna slabost. Ravno tako tudi pri rastlinah. Rastlina z zdravim listjem raste bohotno, in nasprotno pa z bolanim listjem hira in slabi. Kako resnično je vse to, o tem so vas dovolj podučile mnogoletne skušnje ravno pri vinski trti, katera je vsled svoje bolezni na listju strupene rose, tako močno oslabela; tu in tam je že popolnoma obnemogla in izginila.

To bolezen od vinske trte popolnoma odpraviti, se morebiti ne bode lahko posrečilo, vendar pa bi se veliko doseglo, ako bi se vsi vinorejci v to svrhu združili ter bi vsak storil svojo dolžnost sebi in drugim v korist. Razun tega, da skrbno sežigamo v jeseni osušeno listje, imamo še drugi prav dober pripomoček, s katerim zabranimo, da se strupena rosa tako hitro ne širi in da še zdravih listov ne napada. Vse to dosežemo, ako trte marljivo škropimo s tekočino, katero smo si napravili od apna in modre galice. Nareja se pa ta tekočina tako-le: V kad ali podstavnik se nalije 100—200—300 litrov vode, ter se vanj obesi vrečica z modro galico in druga z neugašenim apnom. Na vsake 100 litrov vode vzame se $1\frac{1}{2}$ —2 kg modre galice in 2—2 $\frac{1}{2}$ kg apna. Ko se je to oboje raztopilo, se tekočina dobro premeša. Nekateri apno v posebni posodi razstopé ter je potem precejeno pridenejo galici, kar se radi tega priporoča, ker se tako še bolj zabrani, da ne pridejo kakšna zrnca v tekočino, ki bi potem škropilnico poškodovala. Tekočina je svetlo modre barve in se mora vselej, kadar se naliva v škropilnico, dobro premešati. Kdor si naredi tekočino morebiti doma, ter jo potem spravlja k vinogradu, lahko naredi tudi bolj zgoščeno, ter še le pri vinogradu dolije vode seveda natančno v dotičnih razmerah.

Vsak si mora seveda oskrbeti dobro škropilnico. Najboljše so tiste škropilnice, ki so dovolj trpežne in ki tekočino prav na drobno in enakomerno na vse strani razškopé. Cena takim škropilnicam iz bakrene pločevine je 10—12 gld. in jih je povsod dovolj na ponudbo. Škropilnica pa se mora vsakokrat, ko se neha rabiti, prav dobro izmiti, sploh je pri njej skrbeti za največjo snago, sicer se kaj hitro pokvari.

Škropi se pa prvokrat pred cvetom, tedaj koncem meseca maja ali početkom junija, drugokrat pa, ko je trta že odcvetela, tedaj prve dni julija. Ako bi se pa strupena rosa še prikazovala, škropi se tudi še tretjekrat koncem julija in početkom avgusta.

Škropi se naj pri tihem in suhem vremenu. Rahel dež hitro po škropljenju ne škoduje, močan dež pa tekočino izpere in se mora v tem slučaju še enkrat škropiti.

Delavec, kateri škropi, mora posebno na to gledati, da trto od vseh strani dobro in enako-

merno poškopri. Ker modra galica razširjanje strupene rose zabranjuje, zato se naj trte na vsak način poškopé, tudi ako bi se strupena rosa ne prikazovala tako močno. Brajd od izabele ta bolezen ne napada tako hudo, pa vendar moramo tudi te prav marljivo škropiti, da si jih tako ohranimo zdrave in rodovitne. Naj torej nikomur ne bode žal za tisti denar, katerega izda za galico, kajti se mu bodo ti troški v jeseni bogato povrnil, dobil bode več, pa tudi dosti boljše pijače, nego tisti, ki ni škropil. Poleg tega pa si je ohranil trto zdravo, pospešil je njeno rast in to mu daje upanje, da mu bode tudi še prihodnja leta krepko rastla in bogato rodila.

(Stanje žetev na Ogrskem.) Iz poročil, ktera so prihajala iz dežele na kralj. ogrsko poljedeljsko ministerstvo posnemamo, da je setev po celi deželi še precej dobra, in da se tu i tam kaže, da bode pričakovati izdatno žetev. Jesenska setev, ktera se je sprvega kaj slabo kazala, se je v zadnjem času zboljšala, tako da se bode obnesla še sredna žetev. Ako se povprečno račun, da bode zimska in spomladanska setev na vsem polju, ktero obseza pet milijonov oralov šest in pol do sedem meterskih centov na oral računeno obrodilo, tako se sme upati 32—34 milijonov meterskih centov zrna. To se sme pa samo tedaj računati, ako se bode zaostalo kaljenje popravilo, in ako ne bodo slaba vremena ovirala ali sploh vničila to, kar se do sedaj še dobro kaže. Iz poročil se razvidi, da se tu in tam kaže rja na rži in pšenici, da je pa vreme toliko ugodno, da se ta kuga ne širi. Ako se lanska žetev po 24 in pol milijonov meterskih centov zrna primerja k letošnji žetvi 32—34 milijonov meterskih centov — tako razvidimo, da se bode pridelek za 8—10 milj. met. centov zboljšal. Upajmo torej, da se bode žitna draginja kmalu umaknila, in da bode vsakdanji kruh ceneji. — Tudi v naših krajih se sliši, da je žetvino stanje še prilično dobro, in želimo, da bi naši oratarji srečno spravili žetev pod streho, ter bili obvarovani vsake nevihte.

Književnost.

(Slovanske knjižnice) izišla sta skupna snopiča 73 in 74. Prvi prinaša izvirno romantiško igro „Strahomir“. Dejanje se vrši v dobi turških vojska na viteških gradovih na Kranjskem. Pisatelj I. Benko podal nam je s tem delcem nekaj res povsem izvirnega. Motiti bi znale čitatelja le nekatere časovne pomote. Tako je čitati v I. prizoru 4. vrsta „Že trikrat se je spremenila luna, odkar na večno spaja vez ju sladka“. (Govori hišina Anka gledé na graščaka Branka in njegovo soprogo Jelo). V 8. prizoru istega dejanja v 278. vrsti pa slišimo Branka samega, da „Le štiri tedne deliva zakona gorje in radost“. Ker vemo, da tudi v viteški dobi se ni luna v štirih tednih trikrat spremenjala, motila se je ali Anka, ali pa — pisatelj. Ker pa je igra vsebinsko popolna, ne jemlje ji niti ta hiba, niti nekteri slovniški pogreški veljave. Drugi snopič prinaša Milovanov romantiški igrokaz „Mlada Zora“, po narodni pesmi „Mlada Zora“. Dejanje vrši se okoli leta 1450 v celjski okolici, večidel na Rífniku pri Št. Jurju, kojega gradu razvaline še danes gledamo. Igra ima baš zategadelj za nas posebno privlačnost, ter je upati, da pride na oder naših društvenih diletantov. Tudi tukaj kazi malko v prvem dejanju zamena letne dobe. Na prvi strani čitamo „V sedanjem letnem času, v kojem listje začinja rumeniti . . . a v istočasnem dogovoru poslušaj Anka „s holmov trtonosnih klopotca ropotanje“. Na žitnem polju zlato klasje.“ Vsekakor pa smo hvaležni obema pisateljema, da sta nam podala nekaj izvirnega ter priporočamo knjigo našim čitateljem, tembolj, ker je cena tudi nenaročnikom le 36 kr.

(Pesmarica „Glasbene Matice“.) V proslavo svojega 25letnega obstoja izdala je letos „Glasbena Matica“ v Ljubljani zelo krasno vezano in opremljeno pesmarico, ki obsega razven životopisov vseh slovenskih slovečih skladateljev, osemdeset najbolj priljubljenih napevov za četverglasne moške zборе. Pesmarico je uredil koncertni vodja „Glasbene Matice“ g. Josip Čerin — najboljše poročstvo, da je delo brez kritike.

(„O jetiki, sušici ali deri“) imenuje se knjižica, koju je spisal znan specialist za pljučne bolezni, dr. Anton Pogačnik. Potrebno je, da se tudi prosto ljudstvo natanko pouči o tej grozoviti bolezni, katera proizvoda najmanj četrti del vseh slučajev smrti; opravičeno bi bilo tudi, kakor pisatelj želi, da bi se o tej bolezni in znanih nam pripomočkih že v ljudski šoli omenjalo. Knjigo je naročiti pri lastniku: Janko Leban, nadučitelj na Trebelnem pri Mokronogu (Dolenjsko) za 25 kr., po pošti pa 28 kr.

(„Zabavnih listov za slovensko mladino“) koje je sklenilo izdajati „Društvo za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani“, izišel je ravnokar I zvezek, prinašajoč jako mično in poljudno spisano povest „Pri stricu“ iz peresa že znanega nam pripovednika g. Ivo Trošta. Cena zvezku je samo 40 kr. in zanesti bi se bilo, da si omisli vodstvo vsake ljudske šole, ter prijatelji mladine sploh v darila pridnim otrokom nekaj zvezkov, da si bodo izdajatelji upali prirediti II. zvezek.

(„Slovenci in mednarodni promet“) je je mala knjižica obsežajoča dobrohotne migljaje g. dr. Karola Pečnika, zdravnika v Aleksandriji. Obrtniki slovenski ter sploh vsi, ki se brigate za zboljšanje socialnih naših odnošajev, preberite te nasvete! Knjiga velja po pošti samo 25 kr. Glavna zaloga je v „Goriški tiskarni“ v Gorici, dobi se pa tudi po vseh trgovinah knjig.

(„Štirideset napevov“) za šolske pesmi, kakor so iste v Koprivnik-Majcenovi začetnici, izdal je g. Anton Kosi, učitelj v Središču. Cena 25 kr. Tovariši in tovarišice gospoda izdajatelja mu bodo gotovo hvaležni za ta novi njegov trud v korist šoli in mladini, ter pridno odvze mali — seveda tudi plačevali — omenjeni zvezček.

Koledar.

Petek (10.) Marjeta, devica mučenica. — Sobota (11.) Barnaba, ap. — Nedelja (12.) 2. pobinkoštna. Janez Pakund. — Ponedeljek (13.) Anton Padovanski. — Torek (14.) Bazilij, škof; Elizej, prerok. — Sreda (15.) Vid; Modest in tovariši, mm. — Četrtek (16.) Frančišek Reg., spozn. — Zadnji krajec dne 11. ob 7. uri 10 min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 13. junija pri Sv. Andražu v Slov. goricah, pri Sv. Janžu tik Slov. Gradca, v Brežicah, v Rogatcu in v Zalcu. Dne 16. junija pri Sv. Barbari nad Konjicami, v Jurkloštru, v Kostivnici, Lembahu, Mozirju na Planini in pri Sv. Vidu pri Ptuj. Dne 17. junija pri Sv. Trojici v Slov. goricah.

Loterijske številke.

Trst dne 4. junija 1898: 60, 76, 50, 18, 48
Linc „ „ „ 6, 41, 33, 54, 12

Obžalujem kar sem poštenemu možu
Mihaelu Kudru vulgo **Podkrajšek**
v **Slivnici** očital, in razžaljeve besede javno
prekličem
F. D.

Učenec

nad 14 let star, iz dobre hiše, krepke postave, se vzame k usnjarstvu. Več se izve pri

Fischerju

(277) 2—1 v Rajhenburgu (Štajersko).

FELIX TOMAN

kamnosek in podobar v Ljubljani

Reseljeva cesta št. 26

prilporeča svojo bogato zalogo
nagrobnihi spomenikov

od raznovrstnih najtrpežnejših marmorov, od
granite in črnega sijenita;
prevzame tudi vsako najmanjšo ali največjo
stavbeno kamnoseško delo po najnižji ceni.
Posebno prilporeča se prečastiti duhovščini za
izdelovanje različnih cerkvenih

umetno kamnoseških del

kakor oltarjev, tabernakeljnov, prižnic, obhajilnikov, krstnih in kropilnih kamnov in podob v vsaki velikosti iz marmora ali peščenika itd. za katera dela izgotovi na zahtevo brezplačno potrebne načrte in proračune. — Najcenejša zaloga vsakovrstnih plošč za pohištvo od tu in
(178) inozemskih marmorov. 6—1

V najem se odda

lepa prostorna klet ter svetlo in zračno skladišče. Za prodati pa je kakih 50 dobro shranjenih vinskih sodov. Oddati je tudi lepo poletno stanovanje.

F. Janesch

(179) 2—1

Glavni trg št. 16 v Celji.

Ključalničarja išče

trgovina z železnino v nekem večjem trgu na Spodnjem Štajarskem. Prosilci morajo biti samostojni strokovnjaški ključalničarji, ali taki, ki se hočejo osamosvojiti. Odda se delavnica le onemu, ki hoče delati na lastni račun, dajalo pa se mu bo podpore in dovolj opravka od omenjene trgovine z železnino. Le izvrstni in v vseh strokah ključalničarstva dobro izurjeni naj vpošljejo svoje ponudbe pod šifro: „J. R. št. 605“ uprav. „Domovine“. (180) 2—1

Čvrst učenec in vajenec (praktikant)

se takoj sprejmeta v raznovrstno trgovino

S. F. Schalk-a

v Savnici, Štajarsko.

(176) 2—1

Št. 45.

Naznanilo.

V Trbnjah pošta in železniška postaja Vozenica se bode nova dvorazredna šola stavila. Posamezna dela so proračunjena kakor sledi:

1. Zemeljsko in zidarsko delo	6343	gld.	07	kr.
2. Kamnosek	488	"	52	"
3. Tesarsko delo	1679	"	29	"
4. Mizarsko delo	549	"	75	"
5. Ključavničarsko delo	538	"	—	"
6. Steklaničarsko delo	105	"	80	"
7. Barvanje (Anstreicherarbeit)	171	"	50	"
8. Kleparsko delo	226	"	—	"
9. Slikarsko delo	60	"	94	"
10. Lončarsko delo	240	"	—	"

10.402 gld 87 kr.

Znižalna dražba se bode vršila 26. junija 1898 v nedeljo ob 1. popoldne v šoli v Trbnjah. Vsak podjetnik za gori navedeno posamezno delo, mora pred dražbo 10% vadija položiti. Proračun za posamezna dela in obris šole sta na ogled pri krajnem šolskem svetu v Trbnjah.

Krajni šolski svet Trbnje, dne 15. maja 1898.

Simon Mori

načelnik.

(158) 3—3

PRISTEN

Cena zavoju 25 kr. (50 vinarjev)
vsebine 500 gramov.

Kathreiner
Kneippova sladna kava
v polnih zrnih.
Kathreinerjeve tovarne za sladno kavo
Dunaj-Monakovo

V svojo lastno korist naj zahtevajo in jemljejo kupovalci le take izvirne zavoje.

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Prilporeča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

prilporeča svojo

veliko zalogo vsakovrstnih

grobnihi spomenikov

iz raznih marmorjev in granitov.

Izvršuje

kompletne rodbinske rakve
in spomenike.

✱ Strugarnica marmorja ✱
z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

TRGOVINA z žitom, vinom in mešanim blagom

odda se takoj v najem, ozir. tudi prodaja pod jako ugodnimi pogoji. Trgovina je v jako lepem vinorodnem kraju na Spodnjem Štajarskem sredi med 4 trgi. Za žito so velika skladišča, za vino prostorna pivnica; zraven je stanovanje s štirimi sobami in vrtom. Več pove upravnistvo „Domovine“. (164) 3-3

1898. **Novosti za pomladansko dobo, največja izbira pri najnižjih cenah!**

Zaloga narejenih oblek za gospe in gospodične.

Pomladanske jakete, vremenske plašče, vratnike, suknene in porhantne bluže, velika zaloga športnih lepotečnih srajc, empire-predpasnike v vsaki velikosti in kakovosti. Brokat-predpasnike, kakor suknene in drugačne itd. itd. prilporeča

KAROL RÖSSNER

krojač ženskih oblek

Celje, Graška cesta št. 4.

Prevzamejo se naročila po merah po najnovejših žurnalih od priproste do najbolj elegantne naprave. (91) 10-

Moric Rauch

steklar v Celji, Rotovške ulice št. 4.

Prilporeča svojo največjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinjših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirji in brez njih.

Posebno pa opozarja slavno občivstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovejših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od priprostih do najkrajnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Prilporeča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in sprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno.

Posebno opozarjam tudi na svojo bogato zalogo krasnih godovnih daril po jako nizkih cenah. (124) 5

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Prilporeča čast. duhovščini in slav. občivstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno. — Vsaki teden večkrat se dobijo veliki žlahtni raki.

Kupujem vsake vrste deželnihi pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme, belice, (Preiselsbeere) maline, vsake vrste suho cvetje, perje in korenince. Ob času vsake vrste sadje tudi divji kostanj vsako množino, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretnino.

(159) 52—46 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Popolni uspeh uradno potrjen!

Polysulfin

je najnovejša iznajdba za rabo pri pranju, beljenju in čiščenju v domačiji, obrtu in industriji. Snov — v obliki praška — obstoji iz žvepljenih spojin, ki se v vodi brez vsakega duha razpustijo ter nikakor ne škodujejo niti perilu niti rokam.

Najboljše čistilo za volneno blago.

Z uporabo tega sredstva prihrani se mnogo navadnega mila, časa, kurjave in drugega belila, zaradi tega se vsaki gospodinjki najtopleje priporoča, ker je za perilo najcenejša, izvrstna in brez vsake najmanjše škodljive primesi sestavljena snov.

Dobi se v vseh trgovinah.

(99) 20

Glavni založnik

Jožef Matič v Celji.

Popolni uspeh uradno potrjen!

Cena zavoju 15 kr.

Cena zavoju 15 kr.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos 2 kr.

100krat slajši od sladkorja 1 kos 1 1/2 kr.

Cukerin v malih zavitkih komad po . . . 1 kr.

Pošilja najmanj 100 komadov

(92) 15

Jindrih Vojteh

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

Vožnje karte in tovorni listi

(160) 42-3

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (pritičje na levo).

Mlin na prodaj pod

jako ugodnimi pogoji. Isti je
zidan ter z opeko krit, na tri
tečaje, na zvišini tik okrajne
ceste v bližini večjega trga na Spodnjem Štajarskem.
Več pove upravništvo „Domovine“. (163) 3-3

Ljutomersko vino in
pristno slivovko

ima na prodaj **Fran Seršen**, veleposesnik v Ljutomeru,
po možno nizki ceni. Gospodje gostilničarji, ki želijo
dobro ljutomersko vino in pristno slivovko točiti, se na
to opozarjajo. (171) 3-2

Velečastiti duhovščini in
slav. občinstvu

priporoča podpisani svojo
velikansko izbiro
pomladanskih
in poletnih oblek

kakor: vsakovrstne završnike,
haveloke, cele izgotovljene sa-
lonske in moderne obleke iz
najboljšega in najraznovrstnej-
šega blaga po najnovejših kro-
jih za izvanredno nizke cene.
Na razpolago so sukna vseh
priznanih najboljših svetovnih
izdelkov.

Naročila izvrše se hitro in natanko.

Uzorci blaga pošiljajo se na željo poštne prosti na dom.

Jos. Hočevar

založnik krojaških izdelkov

(118) 5

Celje, Graška cesta št. 19.

Edini národní sladčičar!

Podpisani usoja si naznaniti slav-
nemu občinstvu ter velečastiti duhov-
ščini, da je otvoril v četrtek, 19. maj-
nika t. l., v „Narodnem domu“
v Celji svojo

sladčičarno

kjer bode imel razen sladčic v zalogi

tudi razne likérje po **nizkih cenah.****Zlasti za godove, za veselice in****nove maše se vsa potrebna naročila****hitro izvrše.**Zagotavljajoč **ceno in točno po-****strežbo** znamenjuje

z najodličnejim spoštovanjem

(151) 8-5

Ivan Vrečko

sladčičar.

V to sladčičarno vzprejme se tudi
tako eden učenec.V trgovino z mešanim blagom in dež. pridelki
vzprejme se takoj jedna**prodajalka.**

Zahteva se zmožnost slovenskega in nemškega
jezika ter imajo prednost one, ki so doma na Štajarskem.
Več pove upravništvo „Domovine“. (167) 3-3

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V **vsakem** poštno-oddajnem okraju, v **vsakej**
fari in po potrebi in želji tudi v **vsakej** občini, na-
stavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z **ozira-vrednim** postranskim zaslužkom, ki se
vedno množi in **množa leta** traja, od nekega, **čez**
trideset let obstoječega domačega denarnega pod-
jetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene
ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega
pohištva, kakor **omare** iz trdega in mehkega lesa, **postelje**, umivalnike, **nočne**
omarice, kredence, **omare za knjige**, različne jedilne, pisalne in salonske mize,
veliko izbero **stolov**, podob in v to svrho spadajoče **galanterijske predmete**.
Priporočam tudi svojo veliko zalogo **perja za blazine** (Flaumen-Schleissfedern)
in mojo veliko delalnico za **žimnice** od 12 gld. naprej, **garniture** od 100 gld.
naprej, **divane** od 29 gld. naprej, **otomane**, **posteljine uloge** in vsa v tapetarsko
in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev
kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila
in bom vedno skrbel, da vsem želim točno in dobro ustrežem.

Z velespoštovanjem

Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.

Zacherlin
deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznane. Njegova znamenja so: 1. zapečaten
steklenica, 2. ime „Zaherl“. (65) 12-1

Celje:	Traun in Stiger	Gomilsko:	I. Idvoršek
	Alojzij Walland	Trg Lemberg:	Franc Zupančič
	Viktor Wogg	Laško:	Andrej Elsbacher
	Millan Hočevar	Planina:	Lud. Schescherko
	Ferdinand Pellé		F. Wambrechtsteiner
	Josip Matič	Gornji Grad:	Jakob Božič
	Anton Ferjen	Poličane:	Ferd. Ivanus
	Friderik Jakovitsch		A. P. Krautsdorfer
	Fr. Rischlawy		Anton Schwelz
	Karol Gela, lekarna	Mozirje:	Leopold Vukič
	Fran Zangger	Prstova:	Marija Suppanz
	Fran Janesch		And. Suppanz
	Anton Kolenc	Brezice:	Fran Matheis
	M. Rauscher lekarna		Varlec & Umek
	Topoljak & Pečnik	Žalec:	Adalib. Globočnik
Dobrna:	Jos. Sikošek	St. Juri:	Fran Kartin
Bastovče:	Ant. Plaskan		J. F. Schescherko
	Josip Pauer	St. Lovrenc:	Elija Turin
Konjice:	Jurij Mischay	Šmarje:	Josip Wagner
Vojnik:	Fr. Zotti		Janex Lischnigg
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	St. Paul:	Norbert Zanier
	Konsumno društvo	Trbovlje:	Konsumno društvo
	Josip Wouk		Fran Pollak
Ljubno:	Fr. X. Petek		Rob. Stenowitz
	Janex Filipic		Janex Založnik
Sevnica:	A. Fabiani	Zibika:	Ivan Novak
	S. F. Schalk	Videm:	Anton Jaklin
	Ludovik Smole	Vitanje:	Karl Tischler
	Zwenkel & Cmp.		

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.